

TARA ISABELLA BURTON

Soci@lus padaras

Draugystė, dėl kurios padėtum galva

romanas

PIRMĄ KARTĄ VESDAMASI LUIZA I VAKARĖLI, Lavinija įkalba ją apsilkti savo suknelę.

— Radau gatvėje, — sako. — Ji trečiojo dešimtmečio.

Gal ir taip.

— kažkas ją tiesiog ten paliko. Įsivaizduoji?

Luiza neįsivaizduoja.

— Tikriausiai nusprendė, kad šiukšlė. — Ji papučia lūpas. Pasidažo. — *Štai* kur žmonių problema. Niekas nesupranta, ką *reiškia* daiktai.

Lavinija taiso Luizos apykaklę. Lavinija užriša kaspinę Luizai ant juosmens.

— Žodžiu, vos pamačiau ją — Jėzau! Užsinorėjau... oi, tiesiog norėjosi *pulti ant kelių* prieš ją, suprantį? Bučiuoti žemę — ar katalikai bučiuoja žemę, ar tik jūreiviai? Žodžiu, norėjau lūpomis priliesti čia pat ant šaligatvio kažkieno išmestą sukramtytą gumą ir sakyti, tipo: *ačiū, Dieve, kad šiandien pasaulis suvokiamas*.

Lavinija pudruoja Luizai skruostus. Lavinija užtepa skaistalų. Lavinija vis šneka:

— Tipo — viskas taip sušiktai *tobula*, ane? Tipo — kažkieno močiutė ar kas numirė kažkokiam Ist Vildžo pastate, kuriame jau dvidešimt metų niekas nė nesilankė, ir visus jos daiktus ištėskė į gatvę, o tada saulei leidžiantis, einu aš sau per Rytų Devintąją gatvę ir ją randu. Toji senutė ir aš, niekada nesusitikusios, vilkėdamos lygiai tą pačią suknelę, patiriame du gražius, poetiškus vakarus, skiriamus devyniasdešimties metų, — oi, Luiza, ar *neužuodi?*

Lavinija prikiša nėrinius Luizai prie veido.

— Galima net įsimylėti, — kalba Lavinija, — apsilvikus tokią suknelę.

Luiza įkvepia.

— Tai žinai, ką padariau?

Lavinija antakių pieštuku nupiešia Luizai apgamėlį.

— Išsirengiau iki apatinių — ne, meluoju; liemenėlę irgi nusisegiau. Nusivilkau viską, apsilvilkau šitą suknelę, o savąją palikau gatvėje ir, vilkėdama ją, visą vakarą vaikštinėjau iki pat Aukštutinio Ist Saido.

Lavinija užsagsto Luizai sagas.

Dabar Lavinija kvatojasi.

— Jeigu ilgiau su manim užsibūsi, — sako, — pažadu — viskas ims tau tiesiog *dėtis*. Kaip dedasi man.

Lavinija daro Luizai šukuoseną. Iš pradžių pamėgina tokią kaip savo: pašėlusią laukinių sruogų kupetą. Bet Luizos plaukai per daug prisiploję ir tiesūs, todėl Lavinija susuka juos į standų, tvarkingą kuodelį.

Lavinija delnais suima Luizos skruostus. Pakšteli į kaktą. Užriaumoja.

— Dieve, — kalba Lavinija. — Kaip tu gražiai atro dai. Negaliu pakęsti. Taip ir norisi tave užmušti. Nusifotkinkim.

Ji išsitraukia telefoną. Paverčia jį veidrodėliu.

— Atsistokim priešais povų plunksnas, — sako Lavinija.

Luiza paklūsta.

— Pozuojam.

Luiza nemoka.

— Oi, tik nereikia. — Lavinija pamojuoja telefonu. — Pozuoti moka visi. Juk pati žinai: truputį išriesk nugarą. Atlošk galvą. Vaizduok nebyliojo kino žvaigždę. Šitaip. Šitaip — ne, ne, smakrą žemyn. Šitaip.

Lavinija pataiso Luizos smakrą. Nufotografuoja abi.

— Paskutinė gera, — sako Lavinija. — Gražiai atrodom. Papostinsiu. — Ji atsuka telefoną į Luizą. — Kurį filtrą mėgsti?

Luiza savęs neatpažįsta.

Jos plaukai glotnūs. Lūpos tamsios. Skruostikauliai aukšti. Ji vilki flaperės suknelę, akys kaip katės, su dirbtinėmis blakstienomis, — atrodo, kad ji ne iš šio amžiaus. Atrodo, kad apskritai netikra.

— Rinkimės „Mayfair“. Su juo spindi tavo skruostikauliai. Jėzau — tu tik pažiūrėk! Tu. Tik. Pažiūrėk. Kokia tu graži.

Po nuotrauka Lavinija parašė: Dvi visai nesenos.

Luizai pasirodo labai šmaikštu.

Luiza galvoja: *Aš esu ne aš.*

Ačiū Dievui, galvoja Luiza. Ačiū Dievui.

Jos taksi nuvažiuoja į Čelsį. Lavinija sumoka.

Naujųjų Metų išvakarės. Luiza pažįsta Laviniją dešimt dienų. Tai geriausios dešimt dienų jos gyvenime.

Luizai dienos šitaip neslenka.

Luizos dienos slenka šitaip:

Ji atsibunda. Gailisi, kad atsibudo.

Tikėtina: Luiza miegojo mažai. Ji dirba bariste tokioje kavinėje, kuri vakarais virsta vynine, taip pat rašo elektroninės prekybos svetainei, vadinamai „GlaZam“, pardavinėjančiai padirbtus rankinukus, o dar padeda moksleiviams ruošti egzaminams. Ji nusistato žadintuvą bent trys valandos prieš tai, kai turi kur nors nuvykti, nes gyvena giliai Sanset Parke, dvidešimt minučių pėsčiomis iki R traukinio stoties, o ir traukinys kas antrą dieną sugenda, tame pačiame neteisėtai pernuomotame tarakonais aptekusiame bute, kuriame praleido jau beveik aštuonerius metus. Kai

sykį per porą mėnesių Luizai paskambina tėvai, visada klausia, kodėl ji taip atkakliai atsisako kraustytis atgal į Naująjį Hampšyrą, pavyzdžiui, kur *tas mielas Virdžilas Braisas* dabar dirba vietos knygyno vedėju ir nepaliauja prašinėjęs jos naujojo numerio. Luiza visada meta ragelį.

Ji pasisveria. Luiza sveria šimtą keturiolika su puse svoro mėnesinių dieną. Labai kruopščiai pasidažo. Nusipiešia antakius. Apžiūri plaukų šaknis. Pasitikrina banko sąskaitą (šešiasdešimt keturi doleriai, trisdešimt trys centai). Užmaskuoja odos nedailumus.

Pažvelgia į veidrodį.

— Šiandien, — sako garsiai (sykį psichoterapeutė jai patarė, kad tokius dalykus visada verčiau tarti garsiai), — yra pirmoji tau likusio gyvenimo diena.

Prisiverčia nusišypsoti. Tai irgi liepė psichoterapeutė.

Luiza dvidešimt minučių žingsniuoja iki metro. Nekreipia dėmesio į priekabautoją, kuris kasryt klausia, kuo kvepia jos putė, nors jis, ko gero, vienintelis žmogus pasaulyje, su kuriuo ji nuolat bendrauja. Visą kelią iki Manhatano žvelgia į savo atspindį pritemdytuose metro languose. Kai Luiza dar neabejojo tapsianti į istoriją įeisiančia Didžia Rašytoja, vežiodavosi bloknotą ir pakeliui rašydavo apsakymus, bet dabar ji per daug pavargo, o ir rašytoja tikriausiai niekada netaps; todėl skaito telefone kvailus „Mizandrijos!“ straipsnius ir kartais stebi žmones (Luiza mėgsta stebėti žmones; ją tai ramina; jeigu ilgą laiką kreipi dėmesį į tai, kas negerai kitiems, mažiau jaudiniesi dėl visko, kas negerai tau).

Luiza eina į darbą kavinėje arba į „GlaZam“, arba į pamoką.

Pamokos jai patinka labiausiai. Kai prašnenka labai kruopščiai ištobulintu Atlanto vidurio akcentu, o labai kruopščiai nu-

dažytus šviesius plaukus susisuka į kuodą ir užsimena, kad lankė mokyklą Devonšyre, Naujajame Hampšyre, gauna 80 dolerių už valandą ir gali mėgautis ką nors išdūrusi. Jeigu Luiza iš tikrųjų būtų lankiusi Devonšyro akademiją, prabangią internatinę mokyklą, o ne tik valdišką Devonšyro gimnaziją, gautų 250 dolerių, bet tokie tėvai, kurie išgali mokėti 250 dolerių, uoliau stengiasi tokius dalykus patikrinti.

Nors dauguma žmonių tokių dalykų visai netikrina. Būdama šešiolikos, Luiza įsigudrino anksčiau išeiti iš namų ir pusryčiauti bei vakarieniauti Akademijos valgykloje. Ištempė net tris mėnesius, stebėjo žmones, kol kažkam krito į akis, o ir tada viską išsiaiškino tik motina, ji paskyrė namų areštą, o kai Luizai vėl buvo leidžiama išeiti iš namų, jau buvo pradėjusi per AIM plepėti su Virdžilu Braisu, kuris nemėgo, kai ji kur nors eidavo be jo.

Luiza baigia darbą.

Dirsteli į telefoną-veidrodėlį, kelis syk, kad įsitikintų, jog tebėra. Pasitikrina „Tinder“, nors beveik niekada neatsako tiems, su kuo susimačina. Vienas vaikinys internete atrodė tikras feministas, bet paaiškėjo, kad jis praktikuoja santykių anarchiją; o kitas buvo labai susidomėjęs sekso žaidimais, ir Luiza niekaip negalėjo nusikratyti nuojautos, kad jie smurtiniai; o dar vienas vyrukas, tiesą sakant, išties buvo šaunus, bet po dviejų mėnesių dingo nieko nepaiškinęs. Kartais Luiza užsinori nueiti į pasimatymą su nauju žmogum, bet tai atrodo kaip dar vienas dalykas, kurį galima sušikti.

Kartais, jeigu tą savaitę Luizai sumoka grynaisiais, ji nueina į labai gerą barą: Clintono ar Rivingtono gatvėje, ar Aukštutiniame Ist Saide.

Užsisako skaniausią gėrimą, kokį tik įperka (Luiza apskritai

negali sau leisti gerti, bet retsykais net ir Luiza verta šio to gero). Gurkšnoja labai lėtai. Jei nevalgo vakarienės (Luiza vakarienės nevalgo niekada), alkoholis svaigina stipriau, o tai laimė, nes ger-dama pamiršta neatlyžtančią tiesą, kad vieną dieną ji viską sušiks, jeigu dar nesušiko, ir ar tai nutiks dėl to, kad ji praras visus darbus iškart ir bus išmesta iš namų, ar dėl to, kad priaugs dvidešimt svarų, nes bus per daug pavargusi mankštintis, ir jos pisti nebenorės net tas priekabiautojas, ar dėl to, kad susirgs gerklės vėžiu, nes tiek sykių išvėmė visą valgį, ar dėl to, kad susirgs kitokiu, dar retesniu ir dar niekam negirdėtu vėžiu, nes tiek sykių atkakliai dažosi plaukus vonioje be ventiliacijos, ar ji viską sušiks, nes atblokuos Virdžilą Braisą socialiniuose tinkluose, ar dėl to, kad užmegs dar vienus santykius su vyru, kuris atrodo mielas „Tinder“, bet norės ją išgelbėti arba pasmaugti, o ji darys viską, ką jis pasakys, nes dar vienas būdas viską sušikti yra mirti vienai.

Luiza palaukia, kol išsiblaivo (dar vienas visiškai užtikrintas būdas susišikti yra girtai moteriai būti vienai naktį Niujorke), o tada metro parvažiuoja namo, ir nors į savo bloknotę Luiza nebe-rašo, jei dar būna truputį apkvaitusi ir nebeatrodo, kad tuojau už-grius apokalipsė, ji sako sau, kad rytoj, kai bus trupučiuką mažiau pavargusi, parašys apsakymą.

Sakoma, kad jei Niujorke neprasimušei iki trisdešimties, niekada ir neprasimuši.

Luizai dvidešimt devyneri.

Lavinijai dvidešimt treji.

Jos susipažino šitaip:

Lavinijos seseriai Kordelijai šešiolika. Ji mokosi internatinėje mo-kykloje Naujajame Hampšyre — ne Denvonšyro akademijoje, bet

vienoje iš jos konkurenčių. Kordelija grįžta namo Kalėdų atostogoms. Jų tėvai gyvena Paryžiuje. Lavinija rado Luizos skrajutę su užrašu KOREPETITORE PRIEŠ EGZAMINUS? KREIPKITĖS TUOJAU PAT! „The Corner Bookstore“ Devyniasdešimt trečio-sios ir Madisono sankryžoje, kur per Kalėdas rengiamas nemoka-mas pobūvis su šampanu, o Luiza jau trečius metus ten įsibrauna nekviesta, nors gyvena taip toli, bet baisiai norisi veltui išgerti ir pasižiūrėti, kaip turtingos ir laimingos šeimos būna laimingos ir turtingos.

— Deja, nė velnio neišmanau, — sako Lavinija telefonu. — Bet Kordė nerealiai gabi. Ir žinau, kad aš ją išvesiu iš kelio — nebent šalia bus kas nors, kas man to neleistų. Supranti, ką turiu galvoj. Kas darytų gerą įtaką. Ir žodžiu, ji čia visą savaitę, o tada Kalėdoms skris į Paryžių, mes peržiūrėjom visus Ingmaro Berg-mano DVD, kiek tik radom namie, ir aš nebesugalvoju, kaip ne-leisti jai trintis gatvėmis. Sumokėti galiu. Kiek reikia mokėti už tokius dalykus? Tu ir pasakyk.

— Šimtas pem už valandą, — sako Luiza.

— Sutarta.

— Pradėsiu šįvakar, — sako Luiza.

Lavinija gyvena visą rudo mūrinio pastato aukštą užimančiame bute Septyniasdešimt aštuntojoje gatvėje tarp Parko ir Lekso. Kai Luiza išdygsta prie slenksčio, pro atvirą langą plyšoja opera, o La-vinija dainuoja kartu, tik nepataiko į toną, ir šitaip Luiza supranta, kad Lavinija gyvena antrame aukšte, nė neprireikia pasižiūrėti į skambutį.

Ant visų Lavinijos palangių stovi loveliai su gėlėmis. Visos nuvytusios.

Duris Lavinija atidaro vilkėdama berankove juoda suknele, kuri visa iš plunksnų. Jos plaukai krenta iki juosmens. Jie pasišiaušę, šiurkštūs, ji jau kelias dienas nesišukavusi, bet trokšdama išgauti tokį atspalvį, Luiza daug valandų eksperimentavo su dažais iš vaistinės, tik kad Lavinijos jis natūralus. Lavinija neaukšta, bet liesa (Luiza mėgina apskaičiuoti, kaip labai liesa, bet trukdo plunksnos), ji įbeda į Luizą tokį įdėmų žvilgsnį, kad ši instinktyviai žengia ataturpsta: vos neapverčia nuvytusių lelijų pilnos vazos.

Lavinija nepastebi.

— Ačiū Dievui, tu čia, — sako.

Kordelija sėdi prie valgomojo stalo. Jos plaukai supinti į ilgą storą kasą, susuktą ir prismeigtą. Ji nepakelia akių nuo knygos.

Sienos nukabinėtos senovinėmis vėduoklėmis. Čia taip pat kabo auksu siuvinėtas kaftanas, ant manekeno galvos — pudruotas perukas, o veido bruožai išpiešti lūpdažiu, ant visų kambario paviršių išdėliotos iliustruotos taro kortos — Žynė, Bokštas, Kvailys — aprūdijusiuose *art nouveau* rėmeliuose. Visos sienos karališko, akinamo mėlio, išskyrus apvadus, kuriuos Lavinija nu dažė auksu.

Lavinija pabučiuoja Luizą į abu skruostus.

— Žiūrėk, kad ji dešimtą atsigultų, — sako ir išeina.

— Ji visada taip.

Kordelija pagaliau pakelia galvą.

— Iš tikrųjų ji ne tokia tuščiagalvė, — sako. — Tik toks humoro jausmas. Jai atrodo šmaikštu mane erzinti. Ir tave.

Luiza nieko neatsako.

— Atsiprašau, — tęsia Kordelija. — Jau pradėjau mokytis.

Jos šypsena persikreipia.

Ji paruošia Luizai arbatinį arbatos.

— Yra šokoladinės — vanilinės arba riešutinės, — kriaušinės su cinamonu ir kardamonu, — vardija. — Normalios arbatos Vinė neturi.

Arbatą ji patiekia smulkiai išmargintame arbatinyje („Iš Uzbekijos“, — sako Kordelija. Luiza nesupranta, ar ji juokauja). Pastato ant padėklo.

Kordelija pamiršta šaukštelį, nors šaukštelis yra cukrinėje, bet po antro puoduko Luiza supranta, kad jeigu juo pamaišys arbatą, jis sušlaps, o tada sušoks visas cukrus. Jei šaukštelis liks sausas, cukrus nusės puoduko dugne.

Luiza gurkšnoja arbatą be cukraus. Akimirką galvoja paprašyti kito šaukštelio, bet vien nuo tokios minties įsitempia, todėl visai nieko nesako.

Jos imasi egzamino žodžių: „Kuo skiriasi *lackluster*, *laconic* ir *lachrymose*?“ Imasi matematikos. Visi 3, 4, 5 trikampiai, skirtingų figūrų paviršiaus plotas. Kordelija į visus klausimus atsako teisingai.

— Stosiu į Jeilį, — pasakoja Kordelija, tarsi žmonės dėl to paprasčiausiai imtų ir nuspręstų. — O tada į magistrantūrą — į popiežiškąjį universitetą Romoje. Būsiu vienuolė.

Paskui:

— Atsiprašau.

— Už ką?

— Aš tave trolinu. Negražu. Tai yra — tikrai noriu būti vienuolė. Bet vis tiek.

— Nieko baisaus, — atsako Luiza.

Ji išgeria dar puodelį riešutų ir kriaušių arbatos su cinamonu ir kardamonu be cukraus.

— Jaučiuosi kalta, — tęsia Kordelija. — Kad laikau tave čia. Iš tikrųjų korepetitorės man nereikia. Neįsižeisk — tai yra tau puikiai sekasi. Atleisk. Tiesiog... aš visa tai jau žinau. — Ji gūžteli pečiais. — Galbūt Vinė tikrai nori, kad būtum mano auklė. Tik... dešimtą ji negrįš.

— Nieko tokio, — atsako Luiza. — Tikiu, kad pati sugebėsi laiku atsigulti.

— Problema ne tai. — Kordelija vėl keistai nusišypso. — Piginigai tai pas Vinę.

Kordelija ir Luiza tylėdamos sėdi ant sofos iki šešių ryto. Kordelija apsivelka chalata, apsivelusį katės plaukais (katės niekur nematyti) ir skaito Johno Henry'io Newmano „Apologia Pro Vita Sua“ minkštais viršeliais. Luiza skaito klikbeitinius „Misandry!“ straipsnius telefone.

Ji labai pavargusi, betgi keturių šimtų penkiasdešimties dolerių jai trūksta labiau negu miego.

Lavinija grįžta auštant, visa plunksnota.

— Baisiausiai, *baisiausiai* atsiprašau, — aikteli. Klupteli ties slenkščiu. — Žinoma, sumokėsiu už visas valandas. Kiekvieną. Iki vienos.

Jos sijonas užkliūva už durų. Plyšta.

— Jėzau.

Krisdamos plunksnos raižo orą.

— *Visi mažyčiai mano?.. Kaip sakei?* — surinka Lavinija. Ji krenta keturpėščia. — *Prakeiktas velnio vanagas! Visi? Visi paukšteliai mano užkapoti?*

— Atnešiu vandens, — sako Kordelija.

— Blogas ženklas. — Dabar Lavinija voliojasi ir kvatojasi su juoda plunksna rankoje. — Jis reiškia mirtį!

Luiza rankioja pabirusias plunksnas iš po durų.

— Ne, nereikia! Palik!

Lavinija stveria Luizą už riešų; įtraukia ją vidun.

— Miriau kilnia mirtimi, — žagsi ji. — Ši suknelė — ji *krioto mūšyje*. — Jos plaukai pasklinda ant grindų iki pat kelioninės skrynios, naudojamos kaip kavos staliukas. — O koks buvo mūšis! Oi... koks ten tavo vardas?

— Luiza.

— Luiza! — Lavinija vėl trūkteli ją už riešo, bet linksmai. — Kaip Lou Salomé. [Luiza nežino, kas ji tokia.] Luiza! Aš nuostabiai, nuostabiausiai praleidau naktį. Kaip *tokiomis* naktimis būna. Supranti?

Luiza mandagiai šypsosi.

— Nesupranti?

Luiza dvejoja.

— Aš *vėl* tikiu tais dalykais, Luiza! — Lavinija užsimerkia. — Dievu. Ir šlove. Ir meile, ir fėjų dulkėmis — Dieve, kaip aš *myliu* šį miestą.

Kordelija pastato ant skrynios stiklinę vandens.

Bet Lavinija rangosi prie sofas. Ji apimta palaimingos nuotaikos ir net pajuodusi nuo blizgučių, o nuo kitokių blizgučių net švyti, ir Luiza nežino, ką reikia daryti ar sakyti, kad patiktų Lavinijai, bet ji puikiai sugeba stebėti žmones ir supranta, ko jiems reikia, todėl, kaip visada, įstengia prisigretinti.

— Žinok, galiu sutaisyti.

Lavinija atsisėda.

— Ką sutaisyti?

— Juk tik padurkai. Galiu juos prisiūti. Jeigu turi adatą ir siūlą.

— Adatą ir siūlą? — Lavinija pažvelgia į Kordeliją.

— Mano kambarį, — atsako Kordelija.

— Gali sutaisyti?

— Tai yra — nebent nenori.

— O tu nenori? — Lavinija susirenka sijoną. — *Aš — Lozorius, parėjęs iš kapo tamsumos.* — Susikrauna į skreitą. — *Aš pasakyčiau viską!* — Ji iškelia rankas. — Oi, labai — labai! — atsiprašau.

— Nėra dėl ko, — sako Luiza.

— Žinau... žinau... turbūt tau atrodau pamišėlė.

— Visai neatrodai pamišėlė.

— Tikrai?

Luiza nežino, kokio atsakymo Lavinija pageidautų.

— Tai yra...

Lavinija nė nelaukia.

— Tu manęs nesmerki?

— Nesmerkiu.

— *Tikrai?*

Luiza atsako labai lėtai.

— Taip, — patvirtina. — Tikrai.

— Mes ten... mes tik keliese susirinkom. Aš, tėvas Romylosas ir Gavinas — tas tai narcizas sociopatas. Kartą pats taip sakė. Vienas mieliausių žmonių pasaulyje, bet griežtai žiūrint, narcizas sociopatas. Žodžiu, nusprendėm pažiūrėti, ar įmanoma įsilaužti į Botanikos sodą. Pasirodo, galima! Žiūrėk!

Ji rodo Luizai nuotrauką. Lavinija, ortodoksų kunigas ir plikis su golfu sukritę į gyvatvorę.

— Tas su sutana — tėvas Romylosas, — sako ji.

— Ar tokiu metų laiku kas nors bent žydi? — Kordelija grįžo su siuvimo reikmenimis. Paduoda juos Luizai.

— Mano pats mėgstamiausias užsiėmimas — įsilaužinėti! Pasijunti tokia gyva — kai atsiduri ten, kur negalima. Kartą įkliuvom, turėjom sumokėti baisią baudą Centrinio parko zoologijos sodui, bet šiaip! Oi — nežiūrėk taip į mane.

— Kaip?

Luiza siuva padurką. Ji nė nepakėlė akių.

— Lyg manytum, kad aš — baisuoklė!

— Nemanau, — sako Luiza.

Iš tikrųjų ji galvoja šitaip:

„Lavinija nieko nebijo.“

— Žinok, aš ne girta, — sako Lavinija. Ji švysteli plaukais — ilgaais, šiurkščiais, nuostabiais plaukais — Luizai per petį. — Priesiekiu. Žinai, ką sakė Baudelaire'as?

— Luiza įbeda dar dygsnį į padurką.
 — Baudelaire'as sakė, kad reikia pasigerti. Vynu. Poezija.
 Dorybėmis — kaip pasirinksi. Bet pasigerk.
 — Vinė pasigėrė dorybėmis, — sako Kordelija.
 Lavinija prunkšteli.
 — Tai tik prosekas, — sako. — Net Kordė geria proseką.
 Motina verčia.

— Alkoholis man šlykštus. — Kordelija mirkteli Luizai, rankiodama nuo sofos pagalvėlių pabirusias plunksnas. — Jis — yda.
 — Dieve, kokia ji *durnė*, ką? — Lavinija susikelia kojas ant skrynios. — Turbūt nė Dievu netiki, taip, Korde? Ji visus metus šitaip — įsivaizduoji? Prieš tai buvo veganė. Ir... oi, Dieve, tu *ne-reali!*

Ji pamatė, kaip Luiza sutaisė padurką.

— Tu kostiumininkė? Viena mano draugė kostiumininkė.
 Kasmet Venecijos *Carnevale* ji siuva aštuoniolikto amžiaus kostiumus.

— Aš ne kostiumininkė.

— Bet moki siūti.

Luiza gūžteli pečiais.

— Daug kas moka.

— Niekas nemoka. Ką dar sugebi?

Luizą klausimas užklumpa netikėtai.

— Ne kažin ką.

— Nemeluok.

— Ką?

— Tu ypatinga. Tavo kakta paženklinta genijaus ženkle. Supratau — vos tave išvydau. Ir tu... tu budėjai su Korde, tiesa? Visą naktį. *Tai* ypatinga.

Luiza visai neypatinga. Ji tai žino. Mes tai žinome. Jai tiesiog reikia keturių šimtų penkiasdešimties dolerių.

— Tu aktorė? Tokia graži, kad galėtum būti aktorė.

— Ne aktorė.

(Luiza ne tokia graži, kad galėtų būti aktorė.)

— Dailininkė?

— Ne.

— Tada rašytoja!

Luiza dvejoja.

Dvejoja, nes nelabai gali vadintis rašytoja, jeigu nesi parašiusi nieko, ką norėtų spausdinti kas nors kitas; jeigu netgi nesi parašiusi nieko, kas tau pačiai patiktų taip, kad apskritai pasiūlytum kam nors spausdinti; jeigu šiame mieste pajuokai išstatyta šitiek nenusisekusių rašytojų. Bet prieš atsakydama „ne“, ji sudvejoja gąnėtinau ilgai, kad Lavinija suklustų.

— Taip ir maniau! — Ji ploja katučių. — Taip ir maniau! *Aišku*, tu rašytoja. Tu — *žodžių* žmogus. — Ji surenka pamokos korteles: *assuage, assert, assent*. — Be reikalo tavim abejoju.

— Tai yra...

— Ką esi parašiusi?

— Oi, žinai... ne kažin ką. Tik porą apsakymų ir panašiai.

— Apie ką?

Dabar Luizai jau tikrai baisu.

— Oi, žinai. Apie Niujorką. Merginas Niujorke. Kaip visi. Nesąmonės.

— Nekvailiok! — Lavinija pakelia į ją tas ryškiai spindinčias akis. — Niujorkas — nuostabiausias pasaulio miestas! Aišku, kad nori rašyti apie jį!

Lavinijos ranka taip stipriai spaudžia jos riešus, Lavinija žvelgia į ją taip įdėmiai ir mirksi taip nekaltai, kad Luiza negali prisiversti jos nuvilti.

— Tiesa, — sako Luiza. — Aš esu rašytoja.

— Aš *niekada* neklystu! — krykštuoja Lavinija. — Kordė sako, kad jaučiu žmones — visada pajuntu, ar žmogus bus įdomus. Tarsi telepatija, bet poetinėms savybėms — dėl jos viskas *deda-*

si. — Ji išsitiesia išilgai sofos tarsi katė. — Žinok, ir aš rašytoja. Tai yra — rašau romaną, dabar. Net pasiėmiau akademines.

— Akademines?

— Nuo mokslų! Todėl esu čia. — Ji gūžteli pečiais. — Kaip matai, gyvenu apsileidusi. Pasiėmiau laisvus metus, kad jų pabaigčiau. Visa bėda, kad man trūksta disciplinos. Aš ne tokia kaip Kordė. Ji tokia protinga.

(Kordelija toliau skaito savo Newmaną ir nepakelia akių.)

— O aš tik po tūsus vaikštau. — Ji ilgai, gosliai nusižiovejauja. — Vargšė Luiza, — švelnutėliai prataria. — Sugadinau tau naktį.

Pro langą srūva šviesa.

— Nieko tokio, — sako Luiza. — Nesugadinai.

— Tavo gražiąją penktadienio naktį. Tavo gražiąją žiemos penktadienio naktį — ir dar vidury švenčių sezono. Tikriausiai turėjai planų. Kalėdų šventę, taip? Arba pasimatymą.

— Pasimatymo neturėjau.

— Tai ką tuomet planavai? Kol aš viską sumaliau į miltus?

Luiza gūžteli pečiais.

— Nežinau. Ketinau eiti namo. Galbūt pažiūrėti teliką.

Iš tikrųjų Luiza planavo miegoti. Niekas jos taip nevilioja kaip miegas.

— Bet juk jau beveik *Nauji Metai!*

— Aš nelabai kur einu, dažniausiai.

— Bet juk čia *Niujorkas!* — Lavinija išpučia akis. — O *mums dar tik dvidešimt keleri!*

Kur nors eiti brangu. Labai ilgai trunka grįžti namo. Už viską reikia palikti arbatpinigių. Per šalta. Metro stotyse — balutės. Taksi ji neturi pinigų.

— Eime su manim, — sako Lavinija. — Nusivesiu tave į tūną!

— Dabar?

— Aišku, kad ne *dabar*, durnele, — ar aš proto neturiu? „MacIntyre“ vyks Naujųjų Metų išvakarių šventė — bus *nuostabu*. Bus geriausia šventė, kiek tik jie yra surengę. O aš tau skolinga! Buvai čia tiek valandų papildomai — esu skolinga tau palūkanų.

— Esi jai skolinga po šimtą pem už valandą, — įsiterpia Kordelija iš kėslu. — Septynios iki... — ji dirsteli į laikrodį, — septynios.

— *Jėzau apsišikęs*, — prataria Lavinija tokia įtūžusi, kad Luiza net krūpteli. — Visus grynus atidaviau gatvės muzikantui. Jis grojo „New York, New York“ prie „Bandshell“. „Buvom bais pavargę — buvom bais laimingi.“

Ji išsitiesia.

— *Dabar turėsi* eiti kartu, — sako. — Jeigu vėl tavęs nesutiksiu, negalėsiu sumokėti už šią naktį.

Ji šypsosi taip pakiliai.

— Aš skolinga tau ne vien pinigų, — sako. — Aš skolinga tau gražiausią tavo gyvenimo naktį.

Tai pirmas vakarėlis, į kurį Lavinija vedasi Luizą, ir geriausias — tas, į kurį sugrįžti Luiza niekada nesiliaus mėginusi. Ji vilki Lavinijos trečiojo dešimtmečio suknele (iš tikrųjų tai devintojo dešimtmečio reprodukcija, pirktinė, bet Luiza to nežino), kurią ši rado gatvėje, nes tokie dalykai dedasi tokiems žmonėms kaip Lavinija Viljams, amžinai.

Taigi, „MacIntyre Hotel“ — ne viešbutis. Tai pusiau sandėlis, pusiau naktinis klubas, pusiau pasirodymų erdvė Čelsyje; ten apie šimtas kambarių šešiuose aukštuose. Pusė jų įrengti tarsi Didžiosios depresijos laikų vaiduoklių viešbutis, bet dar yra miškas ir visas beprotnamis viršutiniame aukšte, kur Ofelija išprotėja (ten

taip pat rodo „Hamletą“, bet be žodžių), ir Luiza girdėjo, kad kartais aktoriai nusiveda tave į slaptą miegamąjį ar koplyčią ir pabučiuoja į skruostą, kaktą ar lūpas, bet bilietai kainuoja po šimtą dolerių (ir tai nepridėjus rūbinės ar dešimties dolerių administracinio mokesčio), ir Luiza niekada nėra čia buvusi, kad tu įsitikintų.

Kartais, *tokiomis naktimis, vieną tokią naktį*, čia organizuojami ypatingi teminiai persirengėlių vakarėliai: nemokami gėrimai visą naktį, pabučiuok nepažįstamąjį ir pažiūrėk, vakarėliai, kur visi persirengia ir kartu svirduliuoja po pereinamų kambarių labirintą, kur kiekviename aukšte įrengta atskira garso sistema, ir net beprotnamio vonios pilnos besimylinčių žmonių.

Luiza niekada nėra patyrusi tokios nakties.

Nesijaudinkit. Patirs.

Štai kas yra „MacIntyre“ viduje, tokia tvarka, kokia Luiza suvokia: raudonas aksomas, žvakės, stručių plunksnos, šampano taurės, žmonės su akiniais, vaizduojančiais užrašą „Happy 2015“, žmonės selfinasi, moteris raudona žvynelių suknia nuoga nugara dainuoja Peggy Lee dainą „Is That All There Is?“, žmonės selfinasi. Lavinija. Mergina su fraku. Marija Antuanetė. Kažkas su liūtų dresuotojo uniforma. Lavinija.

Žmonės vakariniiais drabužiais. Žmonės, kurie turi ne tik vakarinius drabužius, bet dar ir juodą kaklaraištį. Žmonės su korsetais. Žmonės su apatiniais. Lavinija.

Vyras su sutana (*Nesakyk jam, kad aš tau pasakiau, bet iš tikrųjų jis pašalintas iš kunigų luomo*). Plikis juodais priglundusiais džinsais ir golfu, jis vienintelis čia nepersirengęs ir, regis, to nepastebi (*Čia Gavinas. Jis visas moteris, su kuriomis draugauja, susirašo į „Excel“ failą*). Lavinija.

Lavinija šoka. Lavinija geria. Lavinija tiek fotografuojasi,

tempdamasi kartu Luizą, taip priglusdama, kad Luiza užuodžia jos kvėpalus. Jie pagaminti Lavinijai, netrukus sužinos Luiza, mažytėje kinų krautuvėlėje Rytų Ketvirtojoje gatvėje, jie kvėpia levandomis, tabaku, figomis, kriaušėmis ir viskuo, kas šiame pasaulyje gražu.

Peggy Lee traukia eilutę *is that all there is to a fire?* ir Luiza išmaukia taurę šampano tarsi agurkėlių sūrymą, tada ima nerimauti, nes kai geria, pamiršta visą dėmesį skirti tam, kad nesusišiktų, o kai Luiza užsimiršta, susišika visų labiausiai; bet Lavinija uždeda vieną ranką Luizai ant liemens, o kita suverčia butelį „Bombay Sapphire“ tiesiai Luizai į burną ir per smakrą, ir nors Luiza nedurnė ir puikiai moka stebėti žmones, ir tokia atsargi — ji visą laiką tokia atsargi! — nugarą primygtinai spaudžianti Lavinijos ranka verčia manyti, kad jei jau vis tiek ateis pasaulio pabaiga, tai gali ir šiandakt.

— Romėnai! Tėvynainiai! Brangieji mano! Neškit dar džino!
Lavinija. Lavinija. Lavinija.

Kai Luiza gyveno Naujajame Hampšyre, ji dažnai įsivaizduodavo, kad, persikrausčiusi į Niujorką, vaikščios į tokius vakarėlius.

Kai jiedu su Virdžilu Braisu stovėdavo ant geležinkelio tilto, ji maldaudavo jį priliesti jos krūtis, o jis pagaliau didžiadvasiškai nusileisdavo, ir jie kalbėdavosi, kaip kartu pabėgs (jis norėjo gyventi Kolorade ir iliustruoti mangas), o jis jai primindavo, koks žiaurus pasaulis, ji mėgindavo jam paaiškinti, kad Niujorke viskas kitaip.

Nesvarbu, kad nesi labai jau ypatinga, sakydavo ji, ar net ne graži, netgi kaip Devonšyrui Naujajame Hampšyre, jeigu tik labai smarkiai ko nors trokšti. Miestas tave pastveria ir neša dangun į visų svajonių paskliautę; kiekvienas vakarėlis kiekvieną naktį tame sveikame, spindinčiame, akinančiame mieste leidžia tau pasijusti

tarsi būtų vienintelis žmogus pasaulyje, o kartu pats ypatingiausias ir pats mylimiausias.

Be abejo, mes tai žinom, kaip yra iš tikrųjų.

Žinom, kaip lengva visa tai suvaidinti. Tik reikia prigesinti šviesas; tik reikia poros aktorėčių pigiomis plunksnomis, priklijuotomis prie korseto kraštų; tik reikia, kad visi nepaliautų gėrę.

Bet tokios merginos kaip Luiza to nežino. Kol kas.

Tokia laiminga Luiza dar niekada nėra buvusi.

Devinta valanda. Lavinija, Luiza, Gavinas Muleinis, tėvas Romylosas, Atėnė Meidenhed ir daugybė kitų bevardžių žmonių scenoje šoka čarlstoną po žirafos dydžio sietynu.

— Ar mums galima lipti į sceną? — klausia Luiza, bet Lavinija pro muziką jos negirdi.

Du oro akrobatai mazgosi kūnais, spardo sietyno krištolą, o Atėnė pametė plunksnas, ir dabar jos kūno nuo visų kitų prakaito nebeskiria niekas, vien du spenelių lipdukai ir mėnulio formos gaktos perukas.

— Naujųjų Metų pasiryžimas, — šaukia Lavinija. — Pasiryškime: semsime gyvenimą lig dugno.

Lavinijai suknelė nusmuko nuo peties, kyšo krūtis. O jai nė nerūpi.

Tuomet Luizos akis uždengia du delnai. kažkas bučiuoja jai kaklą.

— Spėk, kas, — kužda ji, prigludusi Luizai prie raktikaulio.

Luiza skubiai atsigręžia.

Mergina labai suglumusi.

— Bet...

— *Mimi?* — Lavinija nebešoka. Ir nesišypso.

— *Bettavosuknelė,* — merginos balsas garsus, monotoniškas ir dirbtinis, lyg tartų žodžius iš mokyklinio spektaklio. — Pamačiau... — ji nusijuokia. Ne mažiau dirbtinai, ne mažiau garsiai. — *Supranti?* — šypsena beviltiškai nukarusi nuo lūpų. — *Jiapsivilkotavosuknelė!*

Visi tyli.

— *Atsiprašaukadvėluoju,* — sako ji. — *Šimtąmetypsichoterapijojužtrukau. Otadanageradaugražiųjųapatinių.*

Į tai vėl niekas nesureagoja.

— *Jissakokadmanneurotinėneviltis.*

Muzika labai tranki. Mergina prisiartina. Labai susikaupusi mirksi.

— *SAKAU: JISSAKOKADMANNEUROTINĖNEVILTIS.*

Nė nelinkteli.

— *ŽINOKTOKIOSNETDSMNĖRA.*

Tėvas Romylosas nerangiai jai linkteli, ir nuo to tik dar blogiau, galvoja Luiza, negu tada, kai niekas apskritai jos nepastebėjo.

Blogiausia, kad ji vis dar šypsosi.

Net kai prieina prie Lavinijos. Net kai Lavinija atšlyja.

— Pasiilgau tavęs, — sako.

Mergina atlinguoja prie Luizos.

— Aš mi, — sako. — Mi.

— Ką?

— Mimi, — pakartoja, lyg Luiza turėtų ją pažinoti.

— O, — tarsteli Luiza.

Mimi paduoda jai telefoną. Rankomis apsideja Lavinijai kaklą.

— Nufotkink!

Lavinija nesišypso.

Mimi vėl pastveria telefoną. Peržiūri nuotraukas.
— Puikiai atrodom, — sako. — Visas papostinsiu.

Dabar dešimta. Dabar pilnatis.

— Pažadėk man, — sako Lavinija. Jos rūko ant stogo; jos gyvatvorėje ar labirinte, ar dar kažkur, kur pilna rožių krūmų, vis dar žydinčių, nepaisant speigo; Luiza neįsivaizduoja, kaip čia atsidūrė. — Noriu deramai pasitikti du tūkstančiai penkioliktuosius. Noriu, kad metai būtų geresni negu praėjusieji. — Ji išpučia dūmus. — Būtinai reikia.

(Čia nieko daugiau nėra, nei Mimi, nei Gavino, nei tėvo Romyloso, nei Atėnės Meidenhed, bet Luiza taip pat neprisimena, kad būtų su jais atsisveikinusi.)

— Žinoma, — atsako Luiza.

— Noriu šiąnakt su tavim deklamuoti poeziją.

Iš pradžių Luiza pagalvoja, kad Lavinija juokauja. Bet Lavinija kietai sučiaupusi nesišypsančias lūpas, tokios rimtos jos Luiza dar nėra mačiusi.

— Neleisk man užsimiršti, gerai?

— Gerai, — atsako Luiza.

— Pažadi?

— Taip, — patvirtina Luiza. — Pažadu.

Luiza jokių eilėraščių neprisimena.

Lavinija išsitraukia iš rankinuko rašiklį. Rašo juo sau ant rankų. DAUGIAU POEZIJOS!!! Raidės kreivos šleivos. Užrašo ir Luizai.

— Štai, — sako Lavinija. — Dabar prisiminsim.

Jos abi iš aukštai žvelgia į miestą. Žvaigždžių tiek daug, nors Luiza supranta, kad dalis jų tikriausiai miesto žiburiai.

— Klausyk, Luiza? — Lavinijai pro lūpas veržiasi dūmų vijos.

— Ką?

— Koks tavo Naujųjų Metų pasiryžimas?

Luiza jų turi daugybę: *mažiau valgyti numesti svorio daugiau uždirbti gauti geresnę darbą parašyti apsakymą parašyti gi tą apsakymą pagaliau parašyti tą sušiktą apsakymą ir nusiųsti kur nors jei tik turėtum drąsos nustoti skaityti Misandry! ketvirtą rytą kai negali užmigti ir paskaityti normalią sušiktą knygą kada nors galbūt galbūt parašyti sušiktą apsakymą.*

— Nežinau.

(*Būti mažiau nuobodžiai, štai dar vienas.*)

— Najau — nebijok man pasakyti!

Lavinija kalba tarsi nuoširdžiai. Kalba taip, tarsi Luizai būtų saugu.

Luiza nori ja patikėti.

— Jis durnas, — sako Luiza.

— Tikriausiai ne! Lažinamės iš šimto dolerių, kad nedurnas.

Griežtai žiūrint, Lavinija skolinga Luizai tarp keturių šimtų penkiasdešimties ir tūkstančio aštuonių šimtų dolerių, atsižvelgiant į tai, ar Luiza priskaičiuos valandas, praleistas su Kordelija laukiant, kol Lavinija pareis, bet Luiza jau nebeskaičiuoja.

— Noriu nusiųsti redakcijai vieną apsakymą. Galbūt. Jei jis bus to vertas.

Luiza labai bijo, kad tai pasakiusi, turės taip ir padaryti.

— Žurnalo redakcijai?

— Taip.

— Niekada anksčiau nesiuntei?

— Ne. Tai yra — siunčiau. Bet jau labai seniai.

— Tikriausiai apsakymai puikūs, — sako Lavinija. — Tikriausiai *genialūs*. Tikriausiai visi tavim susižavės.

— Liaukis, juk ne...

— Nesiginčyk su manim. Aš nujaučiu. Aš *žinau*. — Lavinija švysteli tais savo nesibaigiančiais plaukais.

— O koks tavo?

Lavinija nukrato paskutinę cigaretės žariją.

— Toks pat kaip kasmet. Toks pat, koks bus kasmet iki mirties. — Ji giliai, godžiai įkvepia. — Noriu *gyventi*, — sako. — Tai yra tikrai, *tikrai* gyventi. Žinai, kaip sakė Oscaras Wilde'as?

Luiza nežino, bet supranta, kad tikriausiai ką nors šmaikštaus.

— Jis sakė: „Savo talentą skiriu kūrybai, bet genialumą — gyvenimui.“ Ir aš noriu taip daryti. O galbūt tau tai atrodo *lėkšta*? — ji spjaute išspjauna paskutinį žodį.

— Ne, ne!

— Tikriausiai taip. Šiknon. Koks skirtumas. Noriu, ir taškas.

Dabar jau vienuolika. Dabar jos vėl šokių aikštelėje; dabar visi šokių aikštelėje bučiuojasi su visais; visi, išskyrus Laviniją, ji stovi apšviesta viduryje, nepažeidžiama, šoka viena.

— *Kokiapašėlusibeprotiškanaktis.*

Mimi lūpdažis išterliotas. Ir akių pieštukas.

— *Eikš* gi! — ji tempia Laviniją už rankovių. Vis dar kalba taip kapotai, mėgėjiškai. — Išgersim šampano! — šaukia Mimi. — Nusiselfinsim!

Tuomet Luiza supranta: kuo tokia kraupi ta keista pantomiška Mimi kalbėsena.

Ji stengiasi kalbėti kaip Lavinija.

Lavinija nesišypso.

— Jau nusiselfinom.

Mimi šypsosi labai beviltiškai.

— Tai dar kartą nusiselfinsim!

Ji priglunda prie Lavinijos ir iškelia fotoaparata. Jai ant skruosto palieka išterliotą lūpdažio bučkį.

— Jėzau, Mimi!

— Šūdas — užsimerkiau! *Padaromdarvienqok?*

Jai virpa ranka. Visos nuotraukos išeina susiliejusios.

— Gerai, užteks.

— Dar tik vieną! Tik vieną!

Mimi vis graibo Laviniją, spaudžiasi prie jos krūtimis, lenda bučiuotis.

— Dar tik vieną, eikš gi!

Ji čiumpa Laviniją už rankovės. Nuplėšia ją.

Luiza negali patikėti, kad ji plyšta šitaip garsiai.

— Eik tu *šikt*, Mimi, ar tu visai nebesupranti, kad laikas mėžtis velniop?

Lavinijos akys šiurpios.

Mimi akys apsiašaroja. Ji vis tiek šypsosi.

— Prašau, — Mimi inkščia tarsi šuva. — Juk šitokia naktis.

Taip? Taip?

— Mimi, tu girta. Eik namo.

Mimi išeina.

Po valandos Mimi papostina visas nuotraukas, kiek tik tą naktį padarė. Visose pažymi Laviniją.

Aš su drauguže, — parašo, prideda šokančios lapės emociuką, klubais linguojančios lanko sukėjos emociuką, katę, kuris vis verčiasi ir verčiasi kūlio, lyg kas nors šiais laikais dar sakytų „draugužė“.

Dabar muzika tokia tranki, kad nieko nebegirdėti, nebent prisikiši taip, lyg bučiuotumeisi; dabar mes šokame; dabar visi stovime gretomis po keturis ant iškilusios kolonos, septynios pėdos virš minios, ir čia stovi Lavinija, smakras iškeltas, pečiai atlošti, tarsi dievaitė.

Dabar nuleidžiamas didysis laikrodis; dabar visi klykia *taip, taip*; dabar Lavinija stovi ir žvelgia į minią ryškiomis, degančiomis akimis.

— Kas yra?

Lavinija neatsako.

— Ieškai Mimi?

Lavinija vis dairosi, dairosi, ir Luiza mėgina pažvelgti ten, kur ji, bet nieko nemato, tik porą vaikinų vakariniiais kostiumais, geriančių šotus, ji jų nepažįsta, o tada tarsi elektros šokas — Lavinija suleidžia nagus Luizai į riešą, ir Luiza klausia *kas yra*, bet dabar ji tokia girta, kad kol Lavinija atsigręžia į Luizą, ši pamiršta, ko klausė.

Lavinija stveria Luizą už pečių.

— Šokam, — sako Lavinija.

— Ką?

— Tu. Aš. Pirmyn.

— Nori *kraudserfinti*?

Niekas nekraudserfina. Bent jau tikrovėje.

Bet čia ne tikrovė.

— Kas baisiausio gali nutikti?

Liko minutė iki vidurnakčio.

— Pasitikėk manim, — sako Lavinija. — Prašau.

Dešimt... devynios...

Dabar Luiza prisimena viską, ko bijo.

Prisimena, kad neturi sveikatos draudimo ir, jei susilaužys kaulą, neturės pinigų gydytis, o rytoj reikia į darbą, ir net jei galėtų atsiprašyti, uždarbis jai būtinas (*aštuonios*), o Lavinijos ji netgi nepažįsta gerai ir nė nereikėtų ja pasitikėti, nes nauji pažįstami paprastai nuvilia, jei ne blogiau, ir (*septynios*) nors Lavinija žvelgia į ją tokia pakerėta, ji svetima, o pats patikimiausias būdas vis-

ką sušikti yra atsiverti kitam žmogui, ir (*šešios*) ji negali sau leisti būti durnė — kaip ir laimė, durnumas — prabanga, bet širdis taip daužosi lyg koks kolibris, kuris ištaškys visus atodūsius (*penkios*) ir numirs dar prieš vidurnaktį, bet Luiza nė neprisimena, kada buvo laiminga, jei reikės, ji išnaudos visus širdies dūžius, jei tai reikš, kad jausis šitaip (*keturios*), nes galiausiai ji trokšta tik vieno vienintelio dalyko — būti mylima ir (*trys, dvi, viena*).

Minia jas pagauna.

Daugybė žmonių — jie prilaiko jos liemenį, šlaunis, nugarą, ir Luiza nebijo; ji žino, *žino*, kad jie jos neišmes; ji žino, kad gali jais pasitikėti, nes jie čia visi išvien, ir visi tokie pašėlę, siautulingai girti, ir visi nori išlaikyti ją ne mažiau, negu to nori ji pati, nes juk šitaip gražu būti taip aukštai, ir jie visi nori *prie to prisidėti*.

Lavinija ištiesia ranką virš minios; ji šypsosi; ji taip toli, o tada priartėja, tik truputį priartėja, o tada atsiduria taip arti, kad stveria Luizą už rankos ir stipriai spusteli.

Dabar beveik aušta.

Visi pažiरो į gatvę. Nusiavė aukštakulnius. Merginos basos eina ledu. Taksi kainuoja šimtą dolerių žmogui vien nuvažiuoti iki Aukštutinio Ist Saído.

Dabar Luiza vos blaivesnė; ji junta pūsles batuose, bet taip džiaugiasi, kad nesuka dėl to galvos. Susisupa į palatą, jis visai ne toks elegantiškas, kad būtų verta dėvėti tokį plonytį, ir gūžiasi prieš vėją, o Lavinija užsako „Uber“ nė nesusimąščiusi, nors kaina tokiu metu turėjo beprotiškai išaugti.

— Kur važiuojam?

Lavinija prisideda pirštą prie lūpų.

— Turiu tau staigmeną.

Mašina jas nuveža per Vest Vilidžą, Žemutinį Ist Sайдą, per Bruklino tiltą.

— To norėjai?

Lavinija susisupusi į didžiulius kailinius. Ji labai susikaupusi mirksi.

— Ką?

— Vakarėlis. Tokio norėjai?

— Taip, — atsako Luiza. — Buvo nuostabu!

— Gerai. Džiaugiuosi. Norėjau tave pradžiuginti.

Mašina važiuoja toliau palei vandenį.

— Tik pamanyk, — sako Lavinija. — Galėtum dabar būti namie, lovoje.

Luizai ir reikia būti namie, lovoje.

— O vietoj to... — Lavinija atidaro langą. Veidus plaka vėjas. — Žiūrėsi į saulėtekį. Nuostabu, ką?

Mašina sustoja po apžvalgos ratu: prie ryškiai nudažytų var-telių, išsigimėlių šou iškabų, „Cyclone“ karuselės.

Parkas šiuo metų laiku uždarytas. Bet gatvės žibintai apšvie-čia karuselę, vaiduoklių namus, lentų taką už jų: o dar toliau — bangos.

— Norėjau būti prie vandens, — sako Lavinija.

Lentos apledijusios, todėl Lavinija prisilaiko Luizos, kad ne-pargriūtų; abi slysčioja, abi griūva, truputį nusibrozdina kelius, bet kas čia baisaus.

— Pagaliau, — sako Lavinija.

Sėdėti per šalta, bet jos vis tiek sutupia ir abi susigūžia po didžiuliais Lavinijos kailiniais.

Lavinija paduoda Luizai gertuvę.

— Išgerk, — sako. — Bus šilčiau.

Joje viskis — *geras* viskis, per daug skanus, jog būtų maukia-mas iš gertuvės vien tam, kad sušiltum, kai nebejauti rankų, bet tokia jau ta Lavinija.

— „Titanike“ gėrė viskį, — sako Lavinija. — Skendo su visu laivu, suprato, kad ateina galas, ir pasakė: „Šiknon, koks dabar skirtumas“, todėl visiškai nusitašė puikiausiu viskiu, o kai laivas nugrimzdo, jie taip ir išsigelbėjo. Iš vidaus jie taip sušilo, kad ne-juto šalčio. Todėl nuplaukė iki pat gelbėjimosi valčių. Tik pama-nyk — tiek laiko — kai — oi, tavo *suknelė!*

Lavinijos suknelė — ta, kurią ji taip maloniai, geraširdiškai ir dosniai patikėjo Luizai, kurią rado gatvėje Ist Vilidže, kuri išreiškia grožį, tiesą ir viską, kas pasaulyje gera, o galbūt netgi Dievo buvimą, sudriskusi į skutus. Aplaiastyta vynu. Pradeginta cigaretėmis.

Ir Luiza pagalvoja: *Va ir susisikiai.*

Ji nesisaugojo. Buvo savanaudė, užuomarša, per daug išgėrė, atsipūtė — net gyvūnai žino, kad niekada negalima atsipūsti, — ir dabar Lavinija ją užsipuls taip, kaip pirma vargšę apgailėtina Mimi, kuri perplėšė Lavinijai rankovę. Bus daug baisiau negu pirma, nes naktis buvo tokia gera, dabar ji žino, ko netenka.

Luiza stengiasi nepravirkti, bet ji girta, nusilpusi, todėl, žinoma, nesusitvarko, ima kapsėti ašaros, o tuomet Lavinija žvelgia į ją nustebusi.

— Kas nutiko?

— Atsiprašau. Dieve, labai atsiprašau — tavo suknelė.

— O ką suknelė?

— Aš ją suplėšiau!

— Tai kas?

Lavinija švysteli tuos savo ilgus plaukus. Jie plevena vėjyje.

— Juk buvo gera naktis, ką?

— Taip, žinoma, aš...

— Tai kas negerai? Suknelių visada užteks.

Ji pasako taip, tarsi tai būtų lengva.

— Juk sakiau, — kalba Lavinija. — Aplink mane vis kas nors dedasi. Dievai atneš mums naują.

Luizos ašaros ledėja ir džiūsta ant veido.

— Tai auka, — tęsia Lavinija. — Paaukosime seniesiems dievams — įmesime suknelę į vandenį, tegu vanduo ją pasiima ir, oi!

— Kas?

Lavinija atkiša dilbį Luizai prieš akis.

DAUGIAU POEZIJOS!!! dabar jau beveik visai nusitrynę, ir labiau primena DAG PEZI!1, bet Luiza vis tiek įskaito.

— Per tave vos nepamiršau! Kaip tu galėjai?

— Aš...

— Dabar jau viskas.

Lavinija pašoka ant kojų. Nusimeta kailinius. Nusimeta ir gražiąją baltą suknelę, su kuria atrodo tarsi angelas. Stovi sušalusi, sukandžiota, nuoga sniege. Jos krūtys pamėlusios. Speneliai violetiniai.

— *Šūdas, šūdas, šūdas!*

Ji isteriškai kvatojasi.

— *Šūdasšūdasšūdaskaipšalta!*

Luiza aikčioja.

— Pirmyn! Tavo eilė!

— Man ką...

Luiza jau dreba nuo šalčio, ir dabar, po kailiniais.

— Pirmyn! Ir tau reikia!

Lavinijos akys tokios paklaikusios, tokios išpūstos. Luizai taip šalta.

— Tu *žadėjai!*

Lavinija ištiesia virpančią ranką mėlynomis gyslomis.

— Tu *žadėjai!*

Luiza tikrai žadėjo. Todėl nusirengia.